Truyện ngắn
Chủ đề: cuộc trùng phùng
Tác giả: Phạm Sơn Liêm

CÒN CHÚT GÌ ĐỂ NHỚ...

Pleiku năm ấy lạnh lắm.

Cái lạnh của phố núi thường len qua cổ áo, luồn vào từng kẽ tay, khiến người ta chỉ muốn tìm một góc quán cà phê, ngồi bên nhau và nghe một bản nhạc tình.

Tiến là lính Nha Kỹ Thuật, thuộc Đoàn Công Tác 75, đóng quân tại thành phố Pleiku. Anh còn trẻ, mang cái vẻ phong trần của người lính thường xuyên đối diện với những chuyến đi không biết ngày về.

Một buổi sáng, trong quán cà phê Dinh Điền, Tiến gặp Hằng, cô bán hàng ở đó.

Hằng có đôi mắt buồn, mái tóc dài ngang vai, và một giọng nói dịu dàng nhẹ như sương. Hôm ấy, Tiến ngồi ở chiếc bàn gần cửa sổ. Hằng đi ngang, vô tình đánh rơi chiếc khăn. Anh nhặt lên.

– Cô đánh rơi này!

Hằng quay lại, mỉm cười:

– Cảm ơn anh. Anh là lính phải không?

– Sao cô biết?

– Nhìn đôi giày với dáng ngồi của anh là biết ngay!

Tiến bật cười.

– Vậy cô có sợ lính không?

– Không! Nhưng em sợ những người lính hay đi mà không chịu trở về.

Câu nói ấy khiến Tiến im lặng vài giây. Anh đâu biết rằng, nhiều năm sau, chính câu nói ấy sẽ trở thành nỗi đau lớn nhất đời mình. Sau vài lần gặp gỡ, Tiến mời Hằng đi dancing **[nhảy đầm]** tại vũ trường Phượng Hoàng.

Đêm ấy, Hằng mặc chiếc áo dài màu thiên thanh, mái tóc buông nhẹ trên vai. Tiến mặc thường phục, nhưng vẫn không giấu được dáng vẻ người lính. Khi ban nhạc giới thiệu nhạc phẩm: Còn chút gì để nhớ, Hằng bước lên sân khấu. Giọng hát nàng cất lên, dịu dàng, man mác, như mang theo cả một trời thương nhớ của phố núi. Tiến ngồi dưới, mắt không rời khỏi người con gái ấy.

Khi Hằng hát xong, anh đến bên nàng.

– Em hát hay quá!

– Anh thích bài đó không?

– Thích!

– Thích bài hát hay thích người hát?

Tiến nhìn thẳng vào mắt nàng:

– Cả hai. Nhưng anh thích người hát hơn.

Hằng đỏ mặt. Đêm ấy, họ khiêu vũ với nhau. Bàn tay Tiến đặt nhẹ nơi vòng eo Hằng. Nàng tựa đầu vào vai anh.

– Tiến này...

– Anh nghe.

– Sau này, nếu anh đi xa, anh có nhớ em không?

– Anh đi đâu cũng nhớ.

– Anh hứa nhé?

Tiến cúi xuống, hôn nhẹ lên trán nàng.

– Anh hứa.

Không ai biết rằng, có những lời hứa được nói ra bằng tất cả chân tình, nhưng chiến tranh lại không cho người ta cơ hội thực hiện.

Tình yêu của họ lớn dần qua những lần gặp gỡ hiếm hoi. Mỗi khi có phép hoặc có dịp trở về Pleiku, Tiến đều tìm Hằng. Có hôm anh đến quán cà phê Dinh Điền, chỉ để ngồi nhìn nàng cười. Có hôm hai người đi dạo dưới những hàng thông, cạnh Biển Hồ... nói với nhau về một mái nhà nhỏ, một cuộc sống bình yên sau chiến tranh.

Một chiều, khi Tiến đưa Hằng về, nàng giữ tay anh lại.

– Anh ở lại với em thêm chút nữa được không?

– Ngày mai anh phải trở về đơn vị.

– Lúc nào anh cũng trại, công tác, rồi những chuyến đi bí mật. Em có bao giờ được biết anh đang làm gì đâu?

Tiến vuốt tóc nàng.

– Anh không thể kể cho em nghe, Hằng à. Có những chuyện anh cũng chẳng biết.

– Em không cần biết anh đi đâu. Em chỉ cần biết anh có trở về với em không.

Tiến ôm nàng thật chặt. Đêm ấy, tình yêu của họ không còn chỉ là những cái nắm tay hay nụ hôn vội vã. Trong căn phòng nhỏ, giữa cái lạnh phố núi, họ trao nhau những phút giây gần gũi nhất của hai người đang yêu. Những nụ hôn dài, những vòng tay siết chặt, những lời thì thầm bên tai.

Hằng tựa đầu vào ngực Tiến, nghe nhịp tim anh.

– Tiến ơi...

– Anh đây.

– Nếu em có con với anh, anh có thương mẹ con em không?

Tiến hôn lên tóc nàng.

– Anh sẽ thương em suốt đời.

Hằng không nói nữa. Nàng chỉ ôm anh chặt hơn. Sáng hôm sau, Tiến rời đi. Không một lời từ biệt. Không một địa chỉ. Không một lời hẹn ngày trở lại. Vì đó là một chuyến công tác mật của Đoàn Công Tác 75. Và từ ngày ấy, Hằng mất tin Tiến.

Một tháng... Hai tháng... Rồi ba tháng. Hằng bắt đầu nhận ra cơ thể mình thay đổi. Một buổi sáng, nàng ngồi lặng trước tờ giấy khám thai. Nàng có thai. Đứa con của Tiến. Hằng vừa khóc vừa cười. Nàng nghĩ đến ngày Tiến trở về, nghĩ đến khuôn mặt anh khi biết mình sắp làm cha. Nàng tìm đến trại Long Biên, nơi hy vọng có thể hỏi thăm tin tức của anh.

Lần đầu, không ai biết. Lần thứ hai, vẫn không có tin. Lần thứ ba, nàng đứng trước cổng rất lâu.

Một người hỏi:

– Cô tìm ai?

– Tôi tìm anh Tiến, lính Nha Kỹ Thuật, Đoàn Công Tác 75.

– Tiến nào? Có nhiều người đi công tác lắm cô ơi!

Hằng nghẹn giọng:

– Anh ấy có thể không biết tôi đang mang thai...

Nhưng người cần nghe câu ấy đã biệt tăm. Nàng trở về, đặt tay lên bụng.

– Con ơi, ba con chưa biết có con. Nhưng mẹ tin ba con sẽ về.

Chiến tranh ngày càng khốc liệt. Pleiku chìm trong những ngày hỗn loạn. Người người di tản, nhà cửa bỏ trống, những con đường quen thuộc bỗng trở nên xa lạ. Hằng ôm đứa con nhỏ, rời phố núi. Nàng không có chồng bên cạnh. Không có một lời giải thích. Không có một đồng tiền chu cấp. Chỉ có một đứa trẻ mang dòng máu của người lính biệt tích.

Nhiều năm sau, khi con hỏi:

– Mẹ ơi, ba con đâu?

Hằng nhìn ra ngoài cửa sổ.

– Ba con là lính.

– Ba có thương con không mẹ?

Nàng quay mặt đi, giấu hai dòng nước mắt.

– Có chứ con. Ba thương con lắm. Chỉ là ba chưa tìm được đường về.

Thật ra, nàng cũng không biết Tiến còn sống hay đã chết.

Còn Tiến? Toán công tác của anh bị bại lộ. Những người trong toán lần lượt rơi vào tay đối phương. Tiến bị bắt, bị đưa ra Bắc giam giữ. Những năm tháng tù đày kéo dài. Có những đêm nằm trên nền xi măng lạnh buốt, Tiến nhớ Hằng đến phát điên. Anh nhớ quán cà phê Dinh Điền. Nhớ đêm Phượng Hoàng. Nhớ giọng hát:

Còn chút gì để nhớ...

Anh không biết người con gái ấy đang sống ra sao. Cũng không biết mình đã có một đứa con. Hằng vượt biển thành công, đến Hoa Kỳ. Cuộc đời mới bắt đầu bằng những ngày làm việc vất vả, nuôi con, học tiếng Anh, dựng lại cuộc sống. Nhưng có một thứ nàng không bao giờ bỏ được: ca hát.

Những buổi sinh hoạt cộng đồng, những chương trình văn nghệ của hội đoàn, Hằng thường được mời lên sân khấu. Và nàng chỉ thích hát một bài: "Còn chút gì để nhớ".

Có người hỏi:

– Sao chị cứ hát mãi bài này vậy?

Hằng cười buồn:

– Vì có một người từng ngồi nghe tôi hát bài này. Tôi không biết người ấy còn sống hay không.

Dần dần, cái tên Hằng trở nên quen thuộc trong những chương trình văn nghệ ở Houston. Khán giả yêu giọng hát của nàng. Nhưng không ai biết rằng, mỗi lần cất giọng, nàng lại đang gọi một người từ quá khứ.

Có lần, sau buổi diễn, một người đàn ông lớn tuổi đến hỏi:

– Cô Hằng có phải ngày trước ở Pleiku không?

Hằng giật mình.

– Dạ, đúng rồi. Sao bác biết?

– Có một người nhờ tôi tìm cô. Người đó tên Tiến.

Chiếc ly trên tay Hằng rơi xuống nền nhà. Nàng không nói được tiếng nào. Tiến được trả tự do sau nhiều năm giam giữ ngoài Bắc.

2001, Anh đến Hoa Kỳ theo diện HO. Ngày đặt chân đến Mỹ, Tiến đã không còn là chàng trai trẻ của phố núi năm nào. Mái tóc bạc đi nhiều. Trên khuôn mặt là những dấu vết của thời gian, tù đày, và những năm tháng mất tự do. Nhưng có một điều không thay đổi. Anh vẫn nhớ Hằng. Qua bạn bè, anh tìm cách đăng báo tìm người xưa. Một mẩu tin ngắn được đăng trên báo Việt ngữ:

"*Tìm cô Hằng, từng sinh sống tại Pleiku, thường lui tới cà phê Dinh Điền. Có quen biết với Tiến, lính Nha Kỹ Thuật, Đoàn Công Tác 75. Người tìm hiện đang định cư tại Hoa Kỳ. Mong được tin*."

Tiến đọc đi đọc lại mẩu tin ấy. Anh tự hỏi:

Không biết em còn nhớ anh không?
Không biết em đã có gia đình chưa?
Không biết em còn sống không?

Một hôm, điện thoại reo.

– Alo, có phải anh Tiến không?

Tiến đứng bật dậy.

– Vâng, tôi là Tiến đây!

Đầu dây bên kia im lặng khá lâu. Rồi một giọng phụ nữ run run:

– Anh còn nhớ bài hát ở Phượng Hoàng không?

Tiến buông chiếc điện thoại, rồi vội vàng chụp lấy.

– Hằng... Có phải Hằng không em?

Bên kia bật khóc.

– Anh Tiến... Anh còn sống thật sao?

Người đàn ông đã đi qua những năm tháng tù đày, đã tưởng mình không còn biết khóc, bỗng ngồi sụp xuống.

– Anh xin lỗi em...

– Anh đừng nói nữa...

– Anh đã tìm em suốt bao nhiêu năm. Anh không biết em ở đâu. Anh không biết chuyện gì đã xảy ra với em...

Hằng nghẹn ngào:

– Anh có biết không? Em đã chờ anh. Em đã đến trại Long Biên tìm anh. Em mang thai con anh...

Tiến chết lặng.

– Em... em nói gì?

– Con mình năm nay đã lớn rồi anh ạ.

Một khoảng im lặng dài. Rồi Tiến bật khóc như một đứa trẻ.

– Hằng ơi... Anh có con rồi sao?

– Dạ. Con mình vẫn thường hỏi về ba.

Tiến lấy tay che mặt. Bao nhiêu năm trong tù, bao nhiêu đêm tưởng mình đã chết, anh chưa bao giờ đau như lúc ấy.

Ngày gặp lại, Hằng đứng trước cửa nhà. Tiến bước xuống xe. Hai người nhìn nhau. Không còn chàng trai áo lính của năm xưa. Không còn cô gái tóc dài ở quán cà phê Dinh Điền. Trước mặt họ là hai con người đã đi qua gần nửa thế kỷ mất mát.

Tiến bước đến.

– Hằng...

Nàng không trả lời. Chỉ đưa tay chạm lên mái tóc bạc của anh.

– Sao anh già quá vậy?

Tiến cười trong nước mắt.

– Anh già rồi. Nhưng trái tim anh vẫn còn ở Pleiku.

Hằng bật khóc. Ôm lấy Tiến.

– Anh có biết em đã chờ bao lâu không?

– Anh biết. Anh có lỗi với em.

– Không! Anh không có lỗi. Chiến tranh đã cướp mất chúng ta.

Tiến ôm xiết nàng. Một cái ôm thật lâu. Cái ôm mà hai người đã chờ bao nhiêu năm. Đúng lúc ấy, cánh cửa phòng mở ra. Một người đàn ông trưởng thành bước đến.

– Mẹ...

Hằng lau nước mắt.

– Con à, đây là ba con.

Tiến quay lại. Anh nhìn người con trai trước mặt, đôi mắt đỏ hoe.

– Con... cho ba ôm con được không?

Người con trai không trả lời ngay. Anh bước đến, ôm lấy người đàn ông tóc bạc.

– Ba... Con đợi ngày này lâu lắm rồi.

Tiến bật khóc. Anh ôm con, rồi nhìn Hằng.

– Anh đã bỏ lỡ tuổi thơ của con.

Hằng lắc đầu:

– Anh đừng nói vậy. Con đã có mẹ. Hôm nay, con có thêm ba. Vậy là đủ rồi.

Vài tuần sau, Hằng có một chương trình ca nhạc tại Houston. Lần này, nàng không muốn hát một mình. Nàng mời Tiến đến ngồi ở hàng ghế đầu. Người giới thiệu chương trình nói:

– Sau đây, xin mời quý vị thưởng thức nhạc phẩm: Còn chút gì để nhớ, qua tiếng hát của ca sĩ Hằng. Đặc biệt, hôm nay có một người khách rất đặc biệt đang ngồi dưới hàng ghế khán giả.

Hằng nhìn xuống. Tiến đang ngồi đó. Đôi mắt anh long lanh. Nhạc nổi lên. Hằng bắt đầu hát:

Phố núi cao phố núi đầy sương
Phố núi cây xanh trời thấp thật buồn
Anh khách lạ đi lên đi xuống
May mà có em đời còn dễ thương...

Nhưng mới đến giữa bài, giọng nàng đã nghẹn lại. Tiến đứng lên. Anh bước đến gần sân khấu, nắm lấy bàn tay nàng. Hằng cúi xuống, thì thầm:

– Anh còn nhớ không?

Tiến gật đầu.

– Nhớ chứ em. Đêm Phượng Hoàng năm ấy, anh đã yêu em từ lúc nghe em hát.

– Còn bây giờ?

Tiến đưa bàn tay nàng lên môi.

– Bây giờ anh chỉ tiếc một điều...

– Điều gì?

– Giá như ngày ấy anh được biết em mang thai. Giá như anh được nhìn con lớn lên. Giá như anh được ở bên em những năm tháng đẹp nhất.

Hằng khóc.

– Thôi anh. Đừng tiếc nữa. Chúng ta đã mất gần cả cuộc đời rồi. Đừng để những ngày còn lại cũng trôi qua trong nước mắt.

Tiến ôm Hằng. Dưới ánh đèn sân khấu, hai người già đứng bên nhau, giữa tiếng vỗ tay của khán giả. Không ai biết họ đã phải trả giá bao nhiêu cho cuộc gặp gỡ ấy. Đêm đó, Tiến đưa Hằng về. Anh nắm tay nàng như ngày còn ở Pleiku.

– Hằng này...

– Dạ?

– Nếu được quay lại đêm Phượng Hoàng năm ấy, em có còn chọn anh không?

Hằng tựa đầu vào vai Tiến.

– Có. Nhưng lần này, em chỉ xin anh một điều.

– Điều gì em?

– Đừng đi đâu nữa. Đừng để em phải chờ thêm một kiếp người.

Tiến siết chặt bàn tay nàng.

– Anh không đi nữa. Anh ở đây. Bên em.

Ngoài trời Houston, đêm xuống thật chậm. Và trong căn nhà nhỏ ấy, hai người từng bị chiến tranh chia cắt, cuối cùng cũng được ngồi bên nhau. Một bản nhạc cũ vang lên từ chiếc máy phát nhạc.

Còn chút gì để nhớ...

Tiến nhắm mắt. Hằng tựa vào vai anh. Bao nhiêu năm đã trôi qua. Họ đã mất tuổi trẻ, mất những tháng ngày làm vợ làm chồng, mất những lần con tập đi, tập nói, mất cả một đời bình yên đáng lẽ thuộc về mình. Nhưng may mắn thay, họ vẫn còn tìm được nhau. Có những cuộc tình không chết vì hết yêu. Chúng chỉ bị chiến tranh bắt phải chờ đợi. Và có những người, dù tóc đã bạc, mắt đã mờ, vẫn giữ nguyên một lời hẹn từ thuở thanh xuân.

GỬI NHỮNG NGƯỜI ĐÃ TỪNG YÊU TRONG CHIẾN TRANH

Nếu ngày ấy Tiến không phải lên đường, nếu Hằng không phải một mình nuôi con, nếu chiến tranh không đẩy hai người vào hai ngả đời... Liệu hôm nay họ có phải ngồi khóc bên nhau để kể lại một cuộc tình đã mất đi bao nhiêu năm?

Và xin hỏi quý vị một câu:

Nếu một ngày, sau 20 hay 50 năm xa cách, người yêu cũ bất ngờ xuất hiện trước mặt mình, tóc đã bạc, đời đã qua, nhưng vẫn gọi đúng tên mình như thuở ban đầu... quý vị có đủ can đảm để ôm người ấy một lần nữa không?

Bởi đôi khi, điều đau đớn nhất không phải là mất một người mình yêu... Mà là tìm lại được người ấy khi tuổi trẻ đã không còn nữa.

Phạm Sơn Liêm
Liem Pham – CÒN CHÚT GÌ ĐỂ NHỚ... Pleiku năm ấy lạnh lắm. Cái lạnh... | Facebook
nguồn: blog người phương nam

*Nguồn: Internet eMail by **kb** chuyển*

Đăng ngày thứ Hai, November 23, 2026
tkd. Khoá 10A–72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH